

Arrest

nr. 156 457 van 13 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 3 juni 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 4 juni 2015.

Zij verklaart het Schengengebied te zijn binnengekomen via Italië.

Op 12 augustus 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten Italië om de overname van verzoekster op basis van artikel 13.1 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet en worden er op 15 oktober 2015 van op de hoogte gebracht dat zij worden geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoekster overeenkomstig artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening.

Op 20 oktober 2015 delen de Italiaanse autoriteiten alsnog mee dat ze akkoord gaan met de overname van verzoekster op grond van artikel 13.1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 3 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw, die verklaart te heten:

[A.S.N.] [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, vroeg op 03.06.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen documenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 17.07.2015 en verklaarde dat ze op 12.03.2015 op illegale wijze met de auto van Somalië, via Ethiopië, en Soedan naar Libië reisde. In Libië werd de betrokkene één maand vastgehouden door het leger en één maand door een smokkelaar. Op 28.05.2015 reisde de betrokkene per boot naar Italië, waar ze op 31.05.2015 te Sicilië aankwam. Ze vertrok op 02.06.2015 met de bus en trein uit Italië en kwam op 03.06.2015 aan in België. De betrokkene verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Aangezien de betrokkene verklaarde via Italië het grondgebied van de lidstaten te hebben betreden, werd op 12.08.2015 een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.10.2015 werd het overnameverzoek alsnog door de Italiaanse autoriteiten aanvaard.

Tijdens een bijkomend verhoor op 03.11.2015, werd de betrokkene bevraagd betreffende haar redenen voor de keuze voor België als land om asiel aan te vragen en werd de betrokkene eveneens bevraagd betreffende mogelijke redenen tegen een overdracht aan Italië. De betrokkene vermeldde dat zij in Italië, de verantwoordelijke lidstaat, drie dagen verbleef in het huis van een Somalische smokkelaar, waarna zij doorreisde naar België aangezien dit land de keuze was van de smokkelaar. De betrokkene maakte geen gewag van specifieke problemen in Italië maar verklaarde in België te willen blijven aangezien het voor haar moeilijk was om in België te geraken en aangezien ze zich in België veilig voelt.

Betreffende haar gezondheid vermeldde de betrokkene tijdens de menstruatie last te hebben omdat zij besneden is (vrouwelijke genitale verminking). De betrokkene bracht tot op heden geen medische documenten aan die deze bewering kunnen staven. De betrokkene gaf geen verdere verklaring betreffende medische problemen.

Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van haar vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de

rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens haar gehoor op 17.07.2015 verklaarde dat zij na aankomst in Italië op 31.05.2015 slechts een drietal dagen in Italië op hotel verbleef, en op 02.06.2015 alweer Italië verliet. De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd in Italië. Bovendien vroeg de betrokkene op 04.06.2015 asiel aan in België. Tijdens het bijkomend gehoor van 03.11.2015, bevestigde de betrokkene deze verklaring en voegde toe dat zij Italië via Sicilië was binnengekomen. Zij verklaarde bovendien in Italië enkel bij de smokkelaar te hebben verbleven. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat de betrokkene geen asiel wilde vragen in Italië en na slechts enkele dagen meteen wilde doorreizen. Het kan ons inziens de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat een persoon, die slechts enkele dagen in Italië verbleef en manifest geen toegang wilde krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Alleszins zijn we van oordeel dat de betrokkene middels haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat zij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang. We merken eveneens op dat de betrokkene tijdens het verhoor op 17.07.2015 geen melding maakte van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Tijdens het bijkomende verhoor op 03.11.2015, verklaarde de betrokkene dan weer dat zij zich veilig voelde in België.

Betreffende de voorkeur van de betrokkene voor België als mogelijke verantwoordelijke lidstaat moet vervolgens worden vermeld dat Italië op 21.10.2015 alsnog instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene op grond van Artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs [...] dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Er is geen reden om aan te nemen dat Italië de asielaanvraag van de betrokkene niet zou respecteren. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering". We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Daarnaast willen we vermelden dat in het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Betreffende de mogelijke opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de

asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Deze bronnen geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Betreffende de gezondheid van de betrokkene willen we erop wijzen dat de door haar aangehaalde elementen niet aantonen dat zij niet in staat zou zijn om naar Italië te kunnen reizen, of dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Italiaanse autoriteiten."

Op 3 november 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op, basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij zet dit als volgt uiteen:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- de motiveringsplicht – artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991);
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het verbod van willekeur;
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 3 van het EVRM stelt dat “Verbod van foltering - Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133, 153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, 6132. RvV 22 NOVEMBER 2011 arrest NR. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (ERHM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74. EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-UE) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, 6 78. EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine. RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

B. Toepassing in onderhavig geval

1. Toegang tot procedure internationale bescherming

Verzoekster vroeg geen asiel aan in Italië, maar aangezien verzoekster verklaarde via Italië het grondgebied van de lidstaten te hebben betreden, werd op 12.08.2015 een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.10.2015 werd het overnameverzoek alsnog door de Italiaanse autoriteiten aanvaard.

Verzoekster werd voor de kust van Italië opgepikt door het Italiaanse leger die haar aan land bracht. Daar werd ze enkele uren opgevangen en daarna op straat gegooid. Tijdens die periode heeft ze niemand van de Italiaanse autoriteiten ontmoet en werd haar niet de mogelijkheid geboden om vingerafdrukken te geven of een asielaanvraag te doen. Verzoekster verklaart dit ook te hebben meegedeeld tijdens het interview met de DVZ.

Toch stelt de DVZ in de bestreden beslissing dat “de betrokkene middels haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat zij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang.”

Verder vermeldt de DVZ betreffende de toegang tot de procedure voor internationale bescherming in de bestreden beslissing dat: “Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.” De enige aangehaalde bron voor deze stelling is echter het AIDA-rapport over Italië dat up-to-date is januari 2015. Verder worden geen bronnen vermeld, terwijl er toch staat dat ze zich baseren op “verscheidene recente bronnen”. Maar deze ene bron volstaat voor DVZ om te besluiten dat “betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende

asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.”

De verwijzing naar één bron, daterende van januari 2015, volstaat echter niet om een concrete garantie te bieden voor verzoekster op toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming bij haar terugkeer naar Italië. Het hebben van een vlotte toegang tot de asielprocedure strookt niet met de verklaringen van verzoekster.

2. Opvangomstandigheden asielzoekers Italië

Verzoekster verklaart bij haar verblijf in Italië enkele uren opgevangen geweest te zijn en daarna op straat gegooid. Ze heeft dus geen opvang genoten.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het AIDA-rapport over Italië voor de stelling dat “met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 “Dublin-terugkeerders” huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden, indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtebevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).”

Bij de verwijzing naar het AIDA-rapport van januari 2015 worden echter de passages over de erbarmelijke opvangomstandigheden in Italië over het hoofd gezien, wat ons doet besluiten dat een partiële lezing plaatsvond van de door de DVZ aangehaalde rapporten.

Verzoekster verwijst dan ook graag naar de beschrijvingen in het AIDA-rapport over de opvangomstandigheden in Italië die bij een onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM zouden moeten meegenomen worden:

“Asylum seekers are not properly informed on the different steps in the Dublin procedure. Generally speaking they are not assisted by lawyers but they might be assisted by specialised NGOs. Generally, the interview before the Police during the formal registration of the asylum request is made in a language the asylum seekers do not always fully understand and they are not informed about the reason why some information is requested and its pertinence related to the Regulation’s applicability. Indeed, it occurs very frequently that the Immigration Office explains the Dublin procedure in a superficial manner. Furthermore, when asylum seekers in a Dublin procedure receive some explanation from the authorities it is very often not adapted to their education level, which makes it very difficult for them to understand. Having information in writing can be more helpful, but it is not always understandable because of the language barrier, the use of legal terms or because it happens that some asylum seekers are illiterate. From CIR’s experience, the majority of the interviewees cannot understand the Dublin procedure and the decision taken by the Dublin Unit. Furthermore, they do not know about their rights and consequently they can hardly lodge an appeal. CIR, in the framework of the national European Refugee Fund through the Ministry of Interior, has produced and distributed informative leaflets in ten languages to inform asylum seekers on the Dublin Regulation and the Italian asylum procedure.” (p. 28 Rapport AIDA)

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees was addressed in 2013 by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of “sufficient reception places” and from the difficulty of access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well, criticism, which affects all the Dublin Returnees in Italy in the same manner. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities was lodged before the European Court of Human Rights (*Tarakhel v. Switzerland*). On the 4th November 2014 the ECtHR released the judgment.

The case concerned an Afghan family (father, mother and six children) who arrived in Italy in 2011 and, after being hosted in a CARA in Bari (Apulia), travelled to Austria and then to Switzerland, where the Swiss Authorities found out that, in accordance with the Dublin Regulation, the examination of their asylum claim was Italy’s responsibility. The Court held that if the Swiss Authorities would have sent back the Tarakhel family to Italy under the Dublin Regulation without having obtained individual guarantees by the Italian Authorities on the specific conditions in which they would take charge of the applicants, there would be a violation of Article 3 ECHR (prohibition of torture or inhuman or degrading treatment or punishment). The Court stated that it is “incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together”. For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its “Dubliners Project reports”, Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded.” (pp. 30-31 Rapport AIDA)

“However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari).

These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners. These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior.

Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or ‘ordinary’ categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration.” (p. 31 Rapport AIDA)

“There are several obstacles which affect and hamper the access of asylum seekers to material reception conditions.

First, the main negative aspect of the Italian reception system consists in the reduced number of places and structures that are not sufficient in order to provide to all asylum seekers in need an adequate reception. The conditions of arrival by boat of thousands of asylum seekers that require a prompt and immediate response in terms of rescue and reception constitutes another problem with regard to reception in Italy.” (p. 53 Rapport AIDA)

“If there is no place in both SPRAR Structures and CARA centres, the Prefecture should by law grant a financial allowance,¹⁹⁰ for the period needed a place is being found for them in one of the accommodation centres. The financial allowance should be provided in two instalments: the first instalment should amount to 557.80 Euros (27.89 per day), covering the first 20 days; the second 418.35 Euros, covering the following 15 days.¹⁹¹ Nevertheless, in practice this provision has never been applied. In fact, where there is no place available in neither the SPRAR System nor the CARA centres, the Prefecture, nevertheless, sends asylum seekers to those structures, thereby exceeding the maximum reception capacity of these facilities; the consequence is a phenomenon of overcrowding and a deterioration of the material conditions.” (p. 56 Rapport AIDA)

“It may also happen that asylum seekers have neither access to reception centres, nor to the financial allowance. In these cases they are obliged to live in self-organised settlements that have flourished in metropolitan areas. These self-organised settlements are usually overcrowded, have very bad living conditions and asylum seekers are not integrated into society. 192 A clear example of this serious situation concerning the reception conditions in Italy is given by the Salam Palace, an abandoned university building located in a southern suburb of Rome, occupied by approximately 800 refugees from Sudan and the Horn of Africa.” (p. 57 Rapport AIDA)

“In fact, generally speaking, all CARAs are very often overcrowded, accordingly the quality of the accommodation services offered is not equivalent to the SPRAR centres or other reception facilities of smaller size. In general, concerns have been raised about the high variability in the standards of reception centres in practice, which may manifest itself in, for example: overcrowding and limitations in the space available for assistance, legal advice and socialisation; physical inadequacy of the facilities and their remoteness from the community; or difficulties in accessing appropriate information.” (p. 62 Rapport AIDA)

“A member of the municipality of Vizzini (near Catania), Giuseppe Coniglione, after his recent visit to the CARA of Mineo has reported that migrants and asylum seekers met inside the centre “sleep on sponge mattresses without sheets, toilets do not work properly and there is no shower inside the housing units.” (p. 63 Rapport AIDA)

“A number of protests have been taking place in CARAs (from north to south) for various reasons: material conditions, delays in the definition of the Dublin procedure, and inadequacy of food.” (p. 64 Rapport AIDA)

“The issue of inadequate living conditions of asylum seekers in Italy has gained increasing attention from other EU Member States, due to the rising number of appeals filed by asylum seekers against their transfer to Italy on the basis of the Dublin Regulation. As emphasized by the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe in its report on Italy, “a number of judgements by different administrative courts in Germany have suspended such transfers, owing notably to the risk of homelessness and a life below minimum subsistence standards.” (p. 64 Rapport AIDA)

“One of the most relevant obstacles to access health services is the language: usually medical operators speak only Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding. Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening because of the severe conditions of the accommodation centres and of the informal accommodation in the metropolitan areas.” (p. 73 Rapport AIDA)

Voorts wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een artikel in het ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015 “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries” . Ook hier wil verzoekster enkele passages aanhalen die door de Belgische autoriteiten over het hoofd gezien werden:

“The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception. For example, asylum seekers claiming asylum at police headquarters can be accommodated in reception centres only after the formal registration of their asylum claim, which may happen long after the person has been fingerprinted, thus leaving people sleeping rough on the streets.”

“Furthermore, the quality of assistance varies between the different reception centres. Over 35,000 were accommodated in temporary accommodation centres (CAS) in 2014 and 2015. The reception conditions and services provided in these centres are not being monitored at the national level. Accommodation Centres for Asylum Seekers (CARA) and short-term accommodation centres (CDA), host around over 9,000 asylum seekers who receive basic services in large, overcrowded buildings. UNHCR has warned that asylum seekers at CARA reception centres still face poor living conditions, due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies as well as the complete lack of integration perspectives. Overall, centres are overcrowded and sometimes placed in remote locations.”

Op basis van deze zelfde bronnen besluit de DVZ dat “Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, aantonen dat

de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Deze bronnen geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De aangehaalde elementen tonen echter duidelijk aan dat de opvang van asielzoekers in Italië structurele problemen vertoont: beperkt aantal plaatsen, geen zekerheid over opvang, nog grotere problemen voor de ‘Dublin-asielzoeker’. De bestreden beslissing vermeldt geen enkele garantie betreffende een waardige opvang voor verzoekster en het risico betreffende een schending van artikel 3 EVRM. Er wordt ook geen rekening gehouden met de kwetsbare positie van verzoekster als alleenstaande vrouw.

3. Conclusie

Zoals hierboven reeds aangehaald rust er op de DVZ een onderzoeksplicht om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Dat er bij zo'n onderzoek rekening gehouden moet worden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van vreemdelingen.

Dat voor zo'n onderzoek belang gehecht wordt aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

Dat de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur tevens vereisen dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Dat we moeten besluiten dat de verwerende partij de bestreden beslissing steunt op bronnen waarvan de meest recente dateert van april 2015. Gezien de actuele situatie in Italië kan dit moeilijk aangewezen worden als een recente bron. De huidige omstandigheden in Italië vragen om een aangepaste aanpak. Een beslissing baseren op enkel bronnen daterende van voor april 2015 lijkt niet aangepast aan de huidige situatie in Italië.

Dat de passages aangehaald in de bestreden beslissing en de daaruit getrokken conclusies, wijzen op een partiële lezing van de door de DVZ geciteerde rapporten.

Dat wat betreft de toegang van verzoekster tot de procedure voor internationale bescherming de DVZ zich beperkt tot het vermelden van slechts één enkele bron.

Dat we dan ook moeten besluiten dat er geen rekening werd gehouden met alle beschikbare en relevante elementen.

Dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd en dat daarbij de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur werden geschonden.”

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. *N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.*), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster het volgende heeft verklaard tijdens een bijkomend interview op 3 november 2015.

Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde verzoekster *“Het was de keuze van de smokkelaar”*.

Op de vraag *“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?”* antwoordde ze *“Ik heb last van de besnijdenis als ik ongesteld ben”*.

Op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde verzoekster *“Ik wil niet naar een ander land”*.

“Indien u naar Italië zou moeten?”

“Ik ken Italië niet. Is dit Europa? Hoe ga ik terug naar daar gaan, het was al moeilijk om tot hier te geraken. Ik wil hier blijven ik voel me hier veilig.”

3.2.2.4. Verzoekster zet uiteen dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, omdat ze niemand van de Italiaanse autoriteiten heeft ontmoet en haar niet de mogelijkheid werd geboden om vingerafdrukken te laten nemen of om een asielaanvraag in te dienen. Verzoekster meent dat het hebben van een vlotte toegang tot de asielprocedure niet strookt met haar eigen ervaringen. Tevens stelt zij dat de verwijzing naar één bron daterend van januari 2015, niet volstaat om concrete garantie te bieden op toegang tot de asielprocedure in Italië.

Verzoekster uit vervolgens kritiek op de opvangomstandigheden in Italië. Zij stelt indertijd zelf niet te zijn opgevangen. Tevens citeert zij uit het AIDA-rapport van januari 2015 bepaalde passages die volgens haar over het hoofd werden gezien door de verwerende partij en die wijzen op erbarmelijke opvangomstandigheden, zodat zij meent dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster doet hetzelfde voor het artikel in het ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015, waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing. Verzoekster concludeert dat de opvang van asielzoekers in Italië structurele problemen vertoont, dat in de bestreden beslissing geen garantie betreffende een waardige opvang voor verzoekster wordt gegeven en dat geen rekening wordt gehouden met haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw. Ze voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op bronnen van voor april 2015 en dat dit niet aangepast lijkt aan de huidige situatie in Italië.

3.2.2.5. Waar verzoekster vooreerst aangeeft dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om in Italië een asielaanvraag in te dienen en daarom vreest opnieuw geen toegang te zullen krijgen tot de asielprocedure, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Tijdens een bijkomend verhoor op 03.11.2015, werd de betrokkene bevraagd betreffende haar redenen voor de keuze voor België als land om asiel aan te vragen en werd de betrokkene eveneens bevraagd betreffende mogelijke redenen tegen een overdracht aan Italië. De betrokkene vermeldde dat zij in Italië, de verantwoordelijke lidstaat, drie dagen verbleef in het huis van een Somalische smokkelaar, waarna zij doorreisde naar België aangezien dit land de keuze was van de smokkelaar. De betrokkene maakte geen gewag van specifieke problemen in Italië maar verklaarde in België te willen blijven aangezien het voor haar moeilijk was om in België te geraken en aangezien ze zich in België veilig voelt.

Betreffende haar gezondheid vermeldde de betrokkene tijdens de menstruatie last te hebben omdat zij besneden is (vrouwelijke genitale verminking). De betrokkene bracht tot op heden geen medische documenten aan die deze bewering kunnen staven. De betrokkene gaf geen verdere verklaring betreffende medische problemen.”

en

“Vooreerst wensen we er op te wijzen dat de betrokkene tijdens haar gehoor op 17.07.2015 verklaarde dat zij na aankomst in Italië op 31.05.2015 slechts een drietal dagen in Italië op hotel verbleef, en op

02.06.2015 alweer Italië verliet. De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd in Italië. Bovendien vroeg de betrokkene op 04.06.2015 asiel aan in België. Tijdens het bijkomend gehoor van 03.11.2015, bevestigde de betrokkene deze verklaring en voegde toe dat zij Italië via Sicilië was binnengekomen. Zij verklaarde bovendien in Italië enkel bij de smokkelaar te hebben verbleven. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt duidelijk dat de betrokkene geen asiel wilde vragen in Italië en na slechts enkele dagen meteen wilde doorreizen. Het kan ons inziens de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat een persoon, die slechts enkele dagen in Italië verbleef en manifest geen toegang wilde krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang verkreeg. Alleszins zijn we van oordeel dat de betrokkene middels haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat zij in Italië op geen enkele wijze toegang kon verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang. We merken eveneens op dat de betrokkene tijdens het verhoor op 17.07.2015 geen melding maakte van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. Tijdens het bijkomende verhoor op Tijdens het bijkomend gehoor van 03.11.2015, verklaarde de betrokkene dan weer dat zij zich veilig voelde in België.”

en

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster, door louter te verwijzen naar de omstandigheid dat zij niet de kans zou hebben gekregen om een asielaanvraag in te dienen toen zij de eerste keer in Italië toekwam, en door kritiek te uiten op het feit dat de verwerende partij maar één bron daterend van januari 2015 gebruikt, niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Italië als Dublin-terugkeerder niet de kans zou krijgen om een asielaanvraag in te dienen. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij in geheel andere omstandigheden Italië zal binnenkomen en dat de Italiaanse autoriteiten alsnog hebben ingestemd met de overname zodat zij niet aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van verzoeksters overdracht. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat de verwijzingen in dit verband naar het AIDA-rapport niet correct of gedateerd zouden zijn, zodat haar loutere kritiek op de datum van dit rapport geen afbreuk doet aan de vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing.

Er dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekster die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu verzoekster thans in geheel andere omstandigheden Italië zal binnenkomen. Verzoekster zal nu Italië binnenkomen als Dublin-terugkeerder.

3.3.2.6. Waar verzoekster stelt indertijd geen opvang te hebben gekregen in Italië, wordt er op gewezen dat zij in het middel voorbijgaat aan het feit dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Italië, zodat het logisch is dat zij in Italië niet de opvang en bijstand verkregen heeft waarop asielzoekers recht hebben. Verzoekster heeft geen persoonlijke ervaringen over een eventueel gebrek aan opvang als asielzoeker. Verzoekster zal nu in andere omstandigheden in Italië toekomen, met name als Dublin-terugkeerder.

In de bestreden beslissing wordt over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders het volgende overwogen:

“Daarnaast willen we vermelden dat in het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Betreffende de mogelijke opwerping dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).”

en

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.”

en

“Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Deze bronnen geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds

gecteerd AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoekster naar Italië. Het rapport betreft het AIDA-rapport van september 2014 met update januari 2015 en het artikel betreft "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Er dient te worden vastgesteld dat volgens het EHRM de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*). De Raad stelt tevens vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog waarbij zij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont verzoekster niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van het rapport in het administratief dossier en de door verzoekster voorgelegde stukken *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Verzoeker toont bijgevolg *prima facie* niet aan dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Er worden geen systeemfouten aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Vervolgens wordt nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, § 118).

Hierboven onder punt 3.2.2.5. werd reeds ingegaan op de individuele situatie van verzoekster wat betreft de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen in Italië. Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen toegang zal krijgen tot de opvangstructuren. Verzoekster voert nog aan dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbare positie heeft.

Hoewel verzoekster als asielzoeker inderdaad behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt zij met haar loutere beweringen (onder meer dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbare positie heeft) *prima facie* niet aannemelijk dat zij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*). Daarbij wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien.

Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.7. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich doorheen het middel voornamelijk beperkt tot het citeren van Engelstalige passages die volgens haar over het hoofd werden gezien in de twee in de bestreden beslissing gebruikte rapporten. Zij geeft geen samenvatting hiervan of betreft deze passages niet op haar persoonlijke situatie. Zij beperkt zich bijgevolg tot algemeenheden, die niet vermogen afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die deels ook steunen op dezelfde rapporten. Alleszins toont verzoekster hiermee niet op concrete wijze aan dat er in haren hoofde een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Italië.

Waar verzoekster in het algemeen stelt “*De huidige omstandigheden in Italië vragen om een aangepaste aanpak. Een beslissing baseren op enkel bronnen daterende van voor april 2015 lijkt niet aangepast aan de huidige situatie in Italië*” kan zij deels worden gevolgd. Verzoekster blijft echter vervolgens volledig in gebreke om aan te tonen dat er inmiddels eventueel andere, meer recente rapporten of artikelen bestaan over de huidige omstandigheden in Italië. Het kortweg louter poneren van deze stelling brengt niet met zich mee dat verzoekster aannemelijk maakt dat geen gebruik kon worden gemaakt van de rapporten die *in casu* werden gebruikt. Zij brengt zelf geen enkel concreet gegeven aan dat ingaat tegen de inhoud van deze rapporten of concreet aantoonde dat deze gedateerd zouden zijn. Zij toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing onterecht zou worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval

het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Verzoeker toont geen ernstige grief aan.

De aangevoerde grief is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest tot gevolg zal hebben.

Verzoekster kan gelet op de bespreking van de grief op basis van artikel 3 van het EVRM waarmee artikel 4 van het Handvest inhoudelijk overeenstemt (cf. punt 3.3) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET